

Ὁφθαλμοιατρείου 12). Θέμα : Γυμναστική—Ἐκπαίδευση—Ἐθνικὴ ἀνατροφή.

— Ὁ φίλος Ν. Σαντοριναῖος, ἀπὸ τὴν Πόλη, μᾶς ἔστειλε τὸ ἀκόλουθο ποίημα, ἀφιερωμένο στὰ Μιστριωτὸ-πούλα.

Γιούχα σας ! . . πάλε ὀργιάσατε σ' ὄλο τὸν κόσμο ἔμπρὸς
καὶ βρωμοφιληθήκατε μὲ τὴν Καταραμένην
Ἄγρουλναίε βουβὸν Ἄναθεμα τῆς Μάννας ὁ καιμὸς
νὰ πέσει στὰ κεφάλια σας, ξεμωραμένοι.

Εἶναι γιγάντιος κι ἄλυτος ὁ πόνος ὁ κρυφὸς
τῆς Μάννας ποὺ σᾶς βύζαξε καὶ τώρα σᾶς χορταίνει
Ἐέρνα τὸ γάλα σὲ χολή καὶ δὲν ἀργεῖ ὁ καιρὸς
κοπάδι ἀρνησιπάτριδο, ξεμωραμένοι

Ἐέρνα τὸ γάλα σὲ χολή καὶ ἡ μέρα δὲν ἀργεῖ,
Βλέπω τὴ Γνώμη ποὺ ἔρχεται Ὁρθὴ Ζωὴ γεμάτη
Ἄκαρτεράει τὸ μήνημα ποὺ μοῦ ἀνταρδιάζει τὴν ψυχή
— Θὰ ἀναγαλιάσεις Μάννα μου Ὁραία Πατρίδα—
ν' ἀναφτερώσει τὴ Φυλὴ, τὴν Ἑλληνίδα
—Γιούχα καὶ ξανά γιούχα σας—ποὺ θὰ σᾶς φάει τὸ μάτι.

ΡΟΥΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

ΤΟΥ ΠΙΜΕΝ ΚΑΡΠΟΒ

Ὁ νεαρὸς ποιητὴς ζεβγάς Πίμεν Κάρποβ ἔβγαλε τελεφταῖα ἓνα βιβλίον μὲ τὸν τίτλον «*Λόγια τῶν ματιῶν. Σελίδες γιὰ τὸ λαὸ καὶ τὴν ἀριστοκρατία*» καὶ ἔστειλε στὸ μεγάλο σοφὸ τῆς Γλασνάγιας Πολιάνας (κάμποσες βδομάδες πρὶν τὸ θάνατό του) παρακαλῶντας τον νὰ τοῦ γράψῃ τὴ γνώμη του γιὰ τὸ σύγγραμμα.

Ὁ Α. Τολστόη τοῦ ἀπάντησε μὲ ἀφτὰ τὰ λόγια : «.....Τὸ βιβλίον σας μοῦ ἄρεσε πολὺ γιὰ τὴς τολμηρὲς ἰδέες του καὶ τὴ θαρρετὴ ἔκφρασή τους. Στὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε πρέπει νάχη κανεὶς πιδ πολὺ θάρρος νὰ πῇ τὴν πικρὴ ἀλήθεια μπροστὰ στοὺς «*διαδασμένους*», παρὰ μπροστὰ στὴν κυβέρνηση. Ἰδιαίτερη ἐντύπωση μοῦ ἔκανε στὸ βιβλίον σας ἡ μεγάλη σημασία ποὺ δίνετε καὶ τὸ μέλλον ποὺ βλέπετε στὴ ζωὴ τοῦ χωριάτη... »

Ἐνα ἀπὸ τὰ καλῆτερα κεφάλαια τοῦ βιβλίου ἀφτοῦ εἶναι τό : «*Πίσω σιἀλέτρι*», ἀπὸ τὸ ὁποῖο μεταφράζω τὸ παρακάτω κομμάτι :

«.....Εἶναι ἀνοιξη. Τὰ χιόνια λυώνουν στὴς φωτεινὲς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου ποὺ, ὄλους τοὺς γλυκοξεσταίνει καὶ ὄλους τοὺς κάνει νὰ χαίρουνται : καὶ τὸ χτηματῖα, καὶ τὸ χωριάτη, καὶ τὸ λησμονημένο δουλεφτῆ, καὶ τὸν κάθε ἐφτυχή, καὶ τὸν κάθε δυστυχή, καὶ τὸν πλοῦσιον καὶ τὸ φτωχό.... Πρασινί-

ζοῦνε τὰ χορταράκια, ἡ ξεσκλαβωμένη ἀπὸ τὰ χιόνια γις σκορπάει γύρω μιά ἐφχάριστη μυρουδιά κ' ἓνα λεπτούτσικο ἀεράκι χαϊδέδει τοῦ καθενὸς τὸ πρόσωπο. Ὁ δουλεφτῆς, ὄλος χαρὰ γιὰ τὸ κάθε χορταράκι ποὺ φυτρώνει, γιὰ τὸ κάθε σκάθαρο ποὺ ξεσταίνεται στὸν ἥλιο, παγαίνει στὸν κάμπο νὰ ξεκολλουθήσῃ, γιὰ ἓνα κομματάκι ψωμί, τὴν καταναγκαστικὴ δουλειά, νὰ καλλιεργήσῃ τὸ χωράφι τοῦ πλοῦσιου γαιοχτήμονα. Μόλις μπεῖ πίσω ἀπ' τὰλέτρι, κι ὁ ἴδρος ἀρχίζει νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸ κούτελό του, καὶ τέλος δὲν παίρνει ἡ βαριά κ' ἐξαντλητικὴ δουλειά, τότες ὄλη ἡ ὁμορφιά τῆς ἀνοιξῆς δὲν ἔχει γιὰ κείνον καμμιά ἀξία, εἶναι ἓνα τίποτα, γιὰτὶ δὲν ἔχει ὁ κακόμοιρος καιρὸ νὰ σκέφτεται γι' ἀνάπαψη καὶ γιὰ χαρὰ, ἀφοῦ στὴν ψυχὴ του ἀπάνου σὰν πέτρα στέκει ὁ χτηματίας καὶ δὲν τὸν ἀφίνει νὰ συμαζέψῃ τὴς σκέψες του, φωνάζοντας του : «*Πιδ ζωντανά, πιδ ζωντανά δούλεβε ! ! . .* »

Ἀνθίζοῦνε τὰ δέντρα στοὺς μπαξέδες, ἡ γις ντύνεται μὲ τάρωματικά τῆς χορταράκια, ὁ ἥλιος ξεσταίνει καὶ λάμπει παντοῦ, μὰ ὁ φτωχὸς δουλεφτῆς δὲν ἔχει τὴ δύναμη νὰ τὰ παρατηρήσῃ ἀφτὰ, ὄχι γιὰτὶ καταντᾷ ἀναίσθητος καὶ χοντρός, ἀπεναντίας ἡ ψυχὴ του εἶναι πάντα τρυφερὴ κ' ἐπιδεχτικὴ γιὰ κάθε ὁμορφο καὶ καλό, ἀλλὰ γιὰτὶ τὰ γυμνά πόδια του κόδονται ἀπὸ τὰτέλιωτο γύρισμα πίσω ἀπὸ τὰλέτρι καὶ ἡ τροφὴ ποὺ τρώγει— ἓνα κομματὶ ξερὸ ψωμί καὶ λίγο νερὸ— δὲν τοῦ ἀφίνει καθόλου δύναμη.

Κι ἀφτὲς τὴς φριχτὲς συνθήκες τῆς ζωῆς τοῦ φτωχοῦ ζεβγά τὴς κάνουν οἱ ἀριστοκράτες, ὄχι μόνο οἱ συστηματικοὶ γαιοχτήμονες, μὰ κ' οἱ δικηγόροι, κ' οἱ γιατροί, κ' οἱ δασκάλιοι ποὺ ἔχουνε στὴν κατοχὴ τους γῆ. Ἄς μιλήσουμε παστρικά καὶ ξάστερα, χωρὶς νὰ κλείσουμε τὰ μάτια μας μπροστὰ στὴν ἀλήθεια, κι ἄς τὸ ποῦμε ὀρθὰ κοφτὰ πὼς κάθε ἄνθρωπος ποὺ λογαριάζει τὸν ἑαφτό του γι' ἀριστοκρατὴ καὶ ποὺ φαντάζεται πὼς ἔκανε καλὸ στὸ λαὸ μὲ τὸν ἓνα ἢ μὲ τὸν ἄλλο τρόπο, ὄχι μόνο, καλὸ δὲν ἔκανε παρὰ καὶ μεγάλο κακὸ ἔκανε στοὺς ἀπροστάτεφτους, μόνο μὲ τὴν ἀπλή ὑπαρξὴ του ὡς ἀριστοκράτης. Μὰ τί θὰ πῇ ἀριστοκράτης; Ἀριστοκράτης θὰ πῇ, ἄνθρωπος ποὺ γυρεῖει ὄσο τὸ δυνατό περισσότερη ἀνετὴ ζωὴ γιομάτη ἀπόλαψες, ποὺ διψᾷ μιά ἐφτυχία ἀφάνταστη καὶ ποὺ τὴν ἀποχτᾷ ὡς τὰ στερνὰ μὲ κάθε εἶδους προστυχιὲς καὶ ἀδικίες, κι ὄποιος κι ἂν εἶναι ἀφτός ποτέ του δὲ θὰ καταδεχτῆ νὰ θυσιάσῃ, οὔτε μιά στάλα τῆς ἐφτυχίας του γιὰ νὰ λιγοστέψῃ τὰ βάσανα τοῦ φτωχοῦ. Μὲ πάχια μόνο λόγια ὑπερασπίζεται τὴ φτωχολογία, κατακρίνει τὴν ἀπὸνιά τῶν ἄλλων, μὰ ὁ ἴδιος οὔτε

κάν σκέφτεται να βοηθήσει κανέναν πεινασμένο κι άπροστάτεφτο.

Κι αν τύχει καμμιά φορά να δώση κάτι, τὸ δίνει γιατί τοῦ περσέβει και τοῦ εἶναι ἀχρείαστο.

Μ' ἔλα τους ὅμως ἀπτά τὰ βάσανα οἱ δουλεφτάδες τῆς μάννας μας τῆς γῆς δὲν ἀπελπίζονται, γιατί ἀφτῆ τους δίνει δύναμη, ὁ καθαρός ἀέρας τους δροσίζει, ὁ ἥλιος τους γιαιτρέβει και με ὑπομονή καρτεροῦνε τὸ γλυκοχάραμα τῆς μεγάλης Ἀλήθειας ποῦ θά βασιλέψη μιὰ μέρα στὸν κόσμο . . .

Πόλη

ΝΙΚΟΣ ΚΑΣΤΡΙΝΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γ. Τσ. στὸ Ἀγρίνι. Λάδαμε τῆ συντρομῆ κ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Α. Κατσ. στὸ Chibin el Kom. Λάδαμε τῆ συντρομῆ σου γιὰ τὸ 911, καθὼς και τοῦ φίλου κ. Ἀναστ. και σ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Χρ. Μολ. στὴ Λωζάνη. Ἀλλάξαμε τὸ κατατόπι. Σὲ παρακαλοῦμε μαζί με τὴν περσινή, νὰ μᾶς στείλεις και τῆ φετεινῆ συντρομῆ, δηλ. φρ. 25.—κ. Ε. Clém. στὴ Nice και κ. Σπ. Κοιτολ. στὴ Σμύρνη. Λάδαμε τίς συντρομῆς τοῦ 911 και σὰς εὐχαριστοῦμε.—κ. Γ. Δανδολ. στὴν Πάτρα. Λάδαμε τῆ συντρομῆ και εὐχαριστοῦμε. Τὰ βιβλία σοῦ τὰ στείλαμε.

ΔΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 42 τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Τραπεζῆς προσκαλοῦνται οἱ κ. κ. μέτοχοι εἰς τὴν ἐτησίαν τακτικὴν γενικὴν συνέλευσιν κατὰ τὴν 12 Φεβρουαρίου ἑ. ἑ. ἡμέραν σάββατον και ὥραν 4 μ. μ. γεννησομένην ἐντὸς τοῦ καταστήματος τῆς Τραπεζῆς.

Ἀντικείμενα συνελεύσεως:

Ἐποβολὴ ἀπολογισμοῦ 1910, προῦπολογισμοῦ 1911 και ἐκθέσεως ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς.

Ἀνακήρυξις ἐπιτίμου Προέδρου.

Ἡ κατάθεσις τῶν μετοχῶν ἐνεργηθήσεται δώδεκα ἡμέρας πρὸ τῆς Συνελεύσεως ἐν Ἑλλάδι μὲν παρ' ἀπάσαις ταῖς ἀνεγνωρισμέναις Τραπεζαῖς και παρὰ τοῖς τραπεζῖταις ἀδελφοῖς Μαρίνου, ἐν Λονδίῳ δὲ παρὰ τῆ Anglo-Foreign Banking Cy. Lp.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 20 Ἰανουαρίου 1911.

Ὁ πρόεδρος τοῦ Διοικητ. Συμβουλίου

Κωνστ. Θ. Κυριακός.

ΤΟ ΔΑΝΕΙΟΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ

Ὅροι τῆς ὑποβολῆς προτάσεων ἢ προσφορῶν πρὸς συνομολόγησιν τοῦ ἔξ 20,000,000 δανείου τοῦ Δήμου Ἀθηναίων.

(1) Αἱ προσφοραὶ γίνονται ἐνσφράγιστοι και εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 6ης μ. μ. ὥρας τῆς 27ης Ἰανουαρίου 1911 ἀνυπερθέτως διὰ τοῦ Δημάρχου πρὸς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον.

2) Τὸ δάνειον ὀρίζεται εἰς 20,000,000 ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου, καταβληθήσεται δὲ εἰς μίαν τῶν ἐν Ἀθήναις Τραπεζῶν ὀρισθησομένην παρὰ τοῦ Δημάρχου.

3) Ἡ τιμὴ ἐκδόσεως τοῦ δανείου εἶνε ἐλευθέρη και ἀνοικτῆ.

4) Ὁ τόκος δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ 55 ο/ο ἐπὶ τοῦ ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου.

5) Τὸ δάνειον θά ἀποσβεσθῇ εἰς 60 ἔτη δι' ἀναλόγου χρεωλυσίου.

6) Πάντα τὰ ἔξοδα ἐν γένει τῆς συνάψεως και τῆς ὑπηρεσίας τοῦ δανείου βαρύνουσι τοὺς δανειστάς.

7) Ὁ Δήμος δύναται νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ δάνειον μετὰ πάροδον δέκα ἐτῶν ἀπὸ τῆς συνομολογήσεως αὐτοῦ μετὰ προειδοποίησιν ἔξ (6) μηνῶν.

8) Ἡ καταβολὴ τοῦ δανείου γενήσεται εἰς τρεῖς δόσεις, α') ἅμα τῆ ὑπογραφῆ τοῦ συμβολαίου καὶ β) ἡθῆσονται δύο ἑκατομμύρια, β) πέντε ἑκατομμύρια καταβληθήσονται ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβολαίου και γ') τὸ ὑπόλοιπον καταβληθήσεται ἐντὸς τεσσάρων μηνῶν ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς ἐπίσης τοῦ συμβολαίου.

9) Τὸ συμβόλαιον θέλει συνταχθῆ και ὑπογραφῆ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρὸς τοῦτο προσκλήσεως ὑπὸ τοῦ Δημάρχου.

10) Πᾶσα προσφορὰ δὲν γίνεται δεκτῆ οὐδὲ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἐὰν δὲν δοθῇ ἐντὸς τῆς ὡς ἄνω ταχθείσης προθεσμίας και δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τακτικοῦ πληρεξουσίου τῶν ἀντιπροσωπευομένων Τραπεζῶν και κεφαλαιούχων, προσαχθησομένου δύο ἡμέρας πρὸ τῆς 27ης Ἰανουαρίου εἰς τὸν κ. Δήμαρχον, και ἐγγυήσεως μιᾶς ἀνεγνωρισμένης Τραπεζῆς ἢ χρηματικῆς ἢ εἰς τίτλους ἀξιών ἐντὸς ἑκατομμυρίου.

11) Πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ δανείου παραχωρεῖται τὸ ἐκ τοῦ φόρου τῶν ὠνίων και ἐμπορευμάτων ἔσοδον τοῦ Δήμου και πᾶν ἕτερον δημοτικὸν τοιοῦτον.

12) Ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν ἄνω τρόπον γεννησομένων προσφορῶν τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον θέλει ἀποφασίσῃ ὀριστικῶς και ἀμετακλήτως.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 21 Ἰανουαρίου 1911.

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων

Σ. Μερκούρης.